
Ladislav FERRAMONTI

... a po injekci si ještě v Praze oběhnu úřady

U tehdy 69letého pana Ladislava začaly zdravotní problémy v prosinci roku 2003. Na krku se mu objevily dvě boule, které se po léčbě na oddělení ORL začaly zase zmenšovat. Ovšem již v lednu následujícího roku se situace změnila...

Tou dobou pan Ladislav ještě pracoval – jako jednatel stavební firmy. A přišla velká zakázka na rekonstrukci velkých litinových radiátorů. Zaměstnanců stěhovací firmy však přijelo málo, a tak přiložil ruku k dílu i on sám. Druhého dne se probudil s otokem levé nohy. Pár dnů se ještě snažil normálně fungovat, ale pak se pro jistotu vydal k lékaři. S podezřením na trombózu byl okamžitě hospitalizován.

„Už na příjmu se při vyšetření ukázalo, že bohužel mám v břiše něco, co tam nepatří,“ vzpomíná pan Ladislav. *„Prokázalo se, že mám rakovinu lymfatických uzlin, takže následovaly operace, chemoterapie a ozařování.“* Dva roky pak docházel na kontroly a vše se zdálo být v pořádku. Až na to, že začal být stále unavenější, což na sobě pozoroval hlavně při svém oblíbeném plavání. Následovalo vyšetření krve – a po něm bohužel i diagnóza myelodysplastického syndromu. Tak se ocitl na I. interní klinice – klinice hematologie 1. LF UK a VFN v Praze.

„Začal jsem transfuzemi, aby mi dali krevní obraz do pořádku, a letos v lednu jsem začal dostávat hypometylační léčbu. Ze začátku častěji, nyní jezdím z Třebotova do Prahy každý měsíc 7 dnů po sobě na injekci,“ říká pan Ladislav a vzápětí dokazuje, jak je léčba dobře snášená, bez významnějších nežádoucích účinků: *„Dojždím sám autem, a protože stále ještě příležitostně pracuji jako stavební dozor pro různé zákazníky, využívám toho, že jsem v Praze, a po injekci si ještě oběhnu různé úřady.“* Jediné, co na sobě pan Ladislav v souvislosti s hypometylační léčbou pozoroval, byly pocity horkosti v břiše vždy ke konci cyklu podávání následované zácpou. Dnes se mu jim daří i využitím přírodních prostředků předcházet.

„Díky léčbě nemám ze své nemoci strach, vlastně ani nevnímám, že jsem nemocný, a nebojím se ani cestovat do zahraničí,“ říká pan Ladislav – a jedním dechem dodává, že je to i zásluhou rodiny. *„Mám skvělou ženu, tři děti, sedm vnoučat, tomu nejmladšímu bude rok – a to mne úžasně nabíjí.“*